

Nr 682

Av fröken **Wetterström**, om avskaffande av ett- och två-öringar.

Det kan finnas skäl att i dagens samhällsekonomiska situation dra sig till minnes forna tiders myntreduktioner, då man genom ett enda beslut med påföljande åtgärd kunde stabilisera penningvärdet. Sedan Sveriges riksbank upphört att stå på guldmyntfot har dylika enkla grepp tyvärr förlorat sin aktualitet. Men frågan är om inte finansplanen leder in i sådana konjunkturpolitiska labyrinter att förmågan att upptäcka de små detaljernas betydelse försvunnit. Den ett-öring som vi hanterade 1939 borde ha ersatts med en tre-öring, om den på något sätt skulle uttrycka det marknadsmässiga värdet. En sådan åtgärd vore emellertid ännu ett utslag av ett opraktiskt hanterande av det praktiska bytesmedel som vi dock är beroende av i vårt dagliga liv. En modern myntreduktion helt i samklang med finansplanens stabiliseringssymfoni vore däremot att begränsa och underlätta det antal räkneoperationer som vår offentliga och enskilda konsumtion kräver genom att radikalt upphöra att räkna med det siffertal som understiger fem.

Ehuru medveten om att en statlig utredning »myntkommittén» sedan 1964 grubblar över hithörande problem och har för avsikt att under den närmaste tiden redovisa sina överväganden i ett delbetänkande, avhåller jag mig likväl icke ifrån att med åberopande av vad ovan anförts hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Sveriges riksbank anhålla att ett- och två-öringar måtte utgå och att kungl. myntverket måtte upphöra med präglade av sådana mynt.

Stockholm den 26 januari 1966

Karin Wetterström